

Cvetje odcvetelo je . . .

Pod cvetočo jablano
Nekdaj sem zahajal,
V hladni senci z vonjem sem
Dušo si napajal.

Cvetje odcvetelo je,
Čas beži, izginja,
Srce moje, svet in vse,
Vse se izpreminja . . .

Jablana cvetoča zdaj
Mi je daljna tujka,
Nemo klanja nad menoj
Vrba se žalujka.

Fr.

O, da vedel bi za žarke . . .

Drevje s snegom je pokrito,
Da pod težo se šibi;
Pride solnce in vsa teža
V solčnih žarkih se stopí.

O, da vedel bi za žarke,
Ki prodrli bi v srce,
Da bi tamkaj mi stopili
In pregnali vse gorje!

Osojski.

Na ledu.

Kraj naše vasi se vije med zelenimi travniki in rodovitnimi njivami bister potoček. Poleti je kaj prijetno v hladni vodi, in vedno nas je bilo polno tam. Jaz, Ozebkova dva, pa kaj bi pravil? Vsi smo bili, prav vsi iz cele vasi! Čofotali smo po vodi in se učili plavati — seveda bolj po dnu.

Po zimi je pa potok včasih popolnoma zamrznil. Takrat nas je bilo spet vse črno na ledu. Eden se je učil drsati po nogah, drugi je privlekel sani in jih porival naprej z dolgo palico. Včasih je pa porinil preveč in se zaletel na breg, da se je prevrnil on in sani.

Meni so stari oče vedno branili na led, in le s težavo sem jim kdaj ušel. A ko sem prišel domov in so izvedeli, da sem bil na ledu — takrat so me tako pogledali s svojimi malimi, živimi očmi, da sem rekel samprisebi: „Da bi le nevihte ne bilo!“ Kajti tako je znal malokdo pogledati, kot naš dedek. Pocukali so me za „kratke“, pa vselej tako, da nisem vedel, ali naj zajokam ali zavpijem. To so vedeli tudi sosedovi in bali so se jih, pa tudi spoštovali. Kajti potipali naš dedek niso takoj. Vselej so prej opominjali.

Bilo je nekako okoli Božiča. Prijazen popoldan je izvabil vso vaško mladino na led. In kako tudi ne? Solnce je sijalo tako prijazno, in gorko je bilo, kot malokdaj po zimi. Sedel sem v hiši za mizo in gledal v šolsko knjigo, a moj duh je bil na ledu. Dedek so me ves čas pogledovali od strani, in gotovo so slutili, kaj mislim. Drugam so me že še pustili, a na led ne. Rekli so, da si lahko zlomim nogo, ali se kako drugače pohabim.

Nekaj časa sem sedel za mizo, a ko so odšli v skedenj, sem jo porisal na led.

Tam je bilo že polno mojih znancev. Zaletavali smo se po ledu in padali po tleh drug na drugega, da nas je bilo včasih cel kup. Jaz sem hodil navadno bolj zadaj, kajti drsati se nisem znal posebno dobro. Včasih sem prisedel na sani, a skoro vselej smo se takrat prevrnili.

Naposled sem pa dobil toliko poguma, da sem letel daleč navzdol po ledu, kjer se drugi navadno niso drsali. A kakor strela z jasnega neba, treščil sem naenkrat vznok, da je vse zahreščalo in završalo pod menoj. Predno sem se dodobra zavedel, kaj je, sem bil moker do kože. Dalje ne vem, kaj se je godilo z menoj. Le to se še spominjam, da sem strašno vpil in jokal. Drugi so se mi pa smejali. Ko sem pricapljal domov, sem se preoblekel in šel ležat za peč. Zeblo me je še dolgo potem, ko sem že ležal za pečjo.

Začela me je boleti glava in nekaj dni sem se moral pokoriti za svojo pregreho za pečjo.

Ko sem pa spet izlezal, so me dedek takoj vprašali: „No, ali greš spet na led?“

Mene je bilo sram, da nisem vedel, kaj bi rekel.

Od takrat sem pa dedka vselej ubogal. Vedel sem, da mi hočejo le dobro, in če sem le mogel, sem jih razveselil. Prižigal sem jim pipico, prinašal stolček, da so položili noge nanj, ali pa iskal zajca, da so sezuli črevlje.

Pa tudi dedek so me poplašali s tem, da so mi prinesli tuinsem iz mesta orgljice, trobentico ali nožek, ali pa nam zvečer pripovedovali pravljice o zakletih kraljičnah, o skrateljčkih, in ne vem, o čem še.

Ah, dobri so bili naš dedek, pa hudi tudi, če nismo ubogali. A mi otroci smo jih ljubili in se jih spominjamo še vedno, dasiravno že počivajo v hladni gomili...

Slavko Slavič.

— ♦ ♦ ♦ —

Odpusti!

Srce nemirno danes mi velewa
Prosim te, prijatelj, odpuščanja,
Naj konec bo sovražnega molčanja,
Ki v njem le divji srd se razodeva.

Srce človeško je velika reva:
Brez pravega pogosto je spoznanja,
Prerado se le slepi strasti klanja;
Zato i srce moje srd razgreva.

Zdaj iz oči kesanja solza lije,
Rodi se v prsih želja hrepeneča:
Naj zopet sprave mavrica posije!

Potihne jeze vihra naj besneča!
Odpusti torej, če veli srce ti, —
Prijatelj prosí v skromnem te soneti.

Fr.